

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІСЦЕ ТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

- ЛЮТИЙ - 2005 РОКУ БОЖОГО - ЧИСЛО 13\167 -

2 стор.

Листи Блаженнішого Любомира до духовенства та мирян на завершення виборів президента. Світлом акції «Різдво разом».

3 стор.

4 стор.

«Зі страхом Божим і вірою приступіть...». Як маємо причащатися
Пр. Євхаристія: З'єднатися з Христом

5 стор.

6 стор.

Катихизмові правди. Людська душа і безсмертя.
«День» св. Валентина.
Про моду на «розкомплексованість»

7 стор.

8 стор.

Вітаємо ювілярів!
Як вибрати собі дружину.
Кілька питань про Свідків Єгови.

ГОСПОДЬ БЛАГОСЛОВИТЬ УКРАЇНУ

«Багато пророків і праведних хотіли бачити, що ви бачите, і не бачили, і чути, що ви чуєте, і не чули о (Мт. 13,17) - саме ці слова Спасителя приходять па думку при роздумах над останні ми місяцями, ба, навіть роками нашого життя, адже за останніх кілька років наш український люд, та й ціла наша славна Україна спостерігає неймовірно великі звершення Божої любові в нашому краю. У сьогоднішні особливі знаки Своєї любові до України Господь посилає через Вселенського Архидіакона Івана Павла Папу Римського.

Понад три роки тому українська земля, українська столиця, наш славний Львів вперше вітали великого Божого посланця. На землю, котру благословив святий апостол Андрій Первозванний, де мучився в каменоломнях святий Папа Климентій, завітав найвищий достойник сучасного світу. Одні раділи, інші противились, проте Господь здійснив Свій великий задум – десницею Свого найвищого архиєрея благословив нашу Батьківщину. Пригадаймо собі сьогодні ті хвилюючі моменти, коли понад півтора мільйона наших краян поспішили до Львова, щоб особисто засвідчити свою прихильність до Намісника Христового. Многі покоління наших краян, наших послідовників, наших достойників хотіли бачити і чути все те, що бачили і чули в тому часі ми – але не бачили і не чули. Господь дарував таку чудну нагоду саме нашому поколінню.

Це найвище Боже благословення з рук Вселенського Архидіакона впало на благодатний ґрунт і дало надзвичайні плоди славний український народ на увесь світ заманіфестував, що є народом Божим, народом християнським, народом цивілізованим, народом мирним, народом культурним, народом великим. Увесь сучасний світ з подивом спостерігав за Майданом у стольному граді Києві, де Господь через нас творив Помаранчеву революцію, котру будуть вивчати зі шкільних підручників майбутні покоління Українського Президента, котрий визнає себе християнином і з любові,

по-християнськи, прощає своїм кривдникам особисту кривду, котрий не встидається Господнього хреста, котрий всеціло ототожнює себе з Україною і з українським народом, котрий не з примусу, а з почуття любові до Батьківщини співає «Ще не вмерла Україна...», устами Вселенського Архидіакона Івана Павла Папу Римського Господь благословить на провідника українського народу. Многі наші гетьмани, наші герої, ; наші патріоти, наші мученики, наші провідники хотіли бачити і чути те, що бачимо і чуємо сьогодні ми, але не бачили і не чули, бо Господь саме нам дарував змогу бути учасниками й очевидцями таких великих і величних звершень, у яких дійсно українці стверджують, що суть Народою.

Проте залишається ще одне болічне і досі невирішене питання - проголошення Патріархату Української Греко-Католицької Церкви. Многі наші святі, наші подвижники, наші архиєреї, наші митрополити бажали чути і бачити звершеним цей величний акт. Віримо, що Господь благословить нашу стражденну Церкву патріаршим вінцем ще устами Івана Павла II. Так би хотілося, щоб саме цей Понтифік щасливо завершив старання святців нашої Церкви, серед яких – Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, Слуга Божий Патріарх Йосиф Сліпий, Митрополит Володимир Стернюк. Господні слова – «Що зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі» – говорять про те, що справа нашого патріархату вирішується лише тут, на землі, а властиво в Римі. Може, варто ще раз про себе нагадати.

За всі благодіяння до нас вміймо бути вдячними Богові, бо саме нас покликав Господь бути свідками Його величчя на цьому проміжку нашої історії. Тому усім нашим життям намагаймося примножити Божу славу в Україні і в цілому світі. А, крім всього іншого, пам'ятаймо, що «неможливе в людей можливе є в Бога».

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

ОФІЦІЙНО

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР КАРДИНАЛ ГУЗАР БЛАГОСЛОВИВ НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Свій перший робочий день на посаді Президента України Віктор Ющенко розпочав із відвідання собору Святої Софії у м. Києві, де він зустрівся із керівниками християнських Церков України. У спільній зустрічі з Президентом України взяв участь також Блаженніший Любомир кардинал Гузар, Глава Української Греко-Католицької Церкви.

Після відспівання стихів пророка Ісаї «З нами Бог» із Великого повечір'я до народного Президента із короткими промовами звернулися предстоятели Церков.

У своєму слові Блаженніший Любомир, звертаючи увагу присутніх на ікону Пресвятої Богородиці на Нерушійній стіні собору Святої Софії, сказав, що те, що ця ікона збереглася впродовж століть, є справжнім чудом. Але ще більшим чудом є народ, який живе на цій землі, — продовжив свою промову Глава нашої Церкви, звертаючись до Президента:

— Впродовж тисячоліть його доля була різна: хвилини слави, а також хвилини лихоліття. Але він залишився собою... Милостивий Господь доручає вам провадити цей народ у майбутнє. Це — відповідальне завдання... Ми, Церква в Україні, хочемо запевнити, що будемо підтримувати Вас своєю молитвою, щоб ви могли якнайкраще сповнити своє завдання.

Свою промову Блаженніший Любомир завершив словами благословення.

Після промов Глав християнських Церков до учасників зустрічі звернувся Президент України Віктор Ющенко. Він, зокрема, сказав, що нічого доброго в державі не буде без благословення духовенства. Це наш спільний труд — труд на благо України. Я прошу Вас — допомагайте нам своїми молитвами і благословенням», — попросив Віктор Ющенко у Глав Церков і запевнив їх, що його команда завжди проситиме пастирської поради і пастирської присутності».

Перемогу помаранчевої революції Президент України назвав Божим промислом». Ми перемогли, маючи одну колосальну перевагу — колосальну віру. А віра дає сили — це єдине джерело помаранчевої революції».

Зустріч у соборі Святої Софії завершилася співом молитви-гимну «Боже великий, єдиний».

о. Ігор ЯЦІВ прес-секретар Глави УГКЦ

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Сподіваємось, що редакція «МЕТИ» висловлює загальну радість від того, що нарешті закінчилась виснажлива виборча кампанія, і Україна обрала собі достойного Президента. Непрестанна молитва Церкви, безперечно, стала тому запорукою. А те, що свій перший робочий день на такій високій посаді Президент розпочав з молитви в Божому храмі, в Святій Софії, дає вагомий сподівання для кожного з нас, для цілої Церкви, що Божий дух під його керівництвом поведе Україну до кращого життя.

Хай це Боже Благословення з рук Вселенською Архиєрея Івана Павла II, а також і нашого Патріярха Любомира помножується дарами і плодами Святого Духа в особі Українського Президента ВІКТОРА ЮЩЕНКА для цілого українського народу!

ЛИСТ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ДО ДУХОВЕНСТВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ЗАВЕРШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

Всесвітліші, Високотреподобні Отці-душпастирі!

Закінчилася виборча кампанія — час великого випробування для всіх нас. Упродовж цього періоду ми закликали Вас, священників, не встрявати в політичні справи, щоб не скомпрометувати Церкву і не втратити довіри з боку вірних. Ми дуже вдячні тим, хто дотримувався нашої інструкції і не чинив нерозсудливих кроків.

Сьогодні офіційно й остаточно проголошено ім'я нового Президента України. Та, крім особи провідника нашої держави і гаранта її Конституції, виборчий процес, який ми всі так важко пережили, відкрив нам щось несподіване серед того загального напруження та душевного потрясіння — неймовірну позитивну силу, з допомогою якої людям вдалося відстояти свої права. Ця сила особлива тим, що вона не спричинила насилля, руйнації, а навпаки — зродила бажання чинити добро. Вона аж ніяк не була революцією з властивою їй жорстокістю.

Дорогі Отці! Перед нами — наші вірні — той добрий народ, готовий чинити добро. Крім здорового, справедливого, щирого патріотичного політичного провладу, на створення якого в особі Президента п. Віктора Ющенко сподіваємося, нашим вірним треба допомогти і підтримати їх у належному скеруванні їхньої позитивної енергії, особливо на рівні щоденного, місцевого, церковного та громадського життя. Адже існує реальна небезпека згасання тієї політичної сили

або через людей, які чекають, щоб всі їхні життєві проблеми були розв'язані високими посадовцями, або через тих, хто не знає, як використати свою енергію на власне добро та користь інших людей.

Тому звертаюся до Вас з проханням, щоб Ви були не тільки добрими душпастирями, духовними провідниками, а й активними громадськими діячами. Це — потреба сьогодення. Але вона далеко не є новою в історії Української Греко-Католицької Церкви. Те, що в західних областях України, незважаючи на займанщини, наш народ зумів зберегти свою релігійну та національну свідомість, утримав своє культурне, освітнє, економічне життя на високому рівні, було значною мірою заслугою Ваших попередників у священничому служінні, які, попри сумлінне виконання своїх пастирських обов'язків, виявляли громадську активність. Закликаю Вас наслідувати їх. Допомагайте своєму народові, давайте мудрі поради, заохочуйте їх до добра, підтримуйте їх у ньому.

Коли будете відвідувати своїх вірних з йорданською водою, залишіть їм мій лист до них. І будьте для них справжніми отцями.

Благословення Господнє на Вас!
+ ЛЮБОМИР Львів, 10 січня 2005 року

ЛИСТ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ДО МИРЯН УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ЗАВЕРШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

Дорогі у Христі!

У цей святковий час Христового Богоявлення охоче зайшов би до Вашого дому особисто, щоб сердечно привітати Вас та посвятити Ваше житло йорданською водою. Доручивши зробити це Вашому парохіві, бажано відвідати Вас принаймні через цей лист.

Хочу переказати Вам своє прохання, яке стосується кожного з нас зокрема і всіх нас загалом. Милостивий Господь поблагословив наш народ дуже щедро. Захистив нас у чудесний спосіб від великих лих, породжених суспільною системою життя, яка штовхала наш народ у дедалі глибшу безодню політичних та економічних негараздів. І натомість дав нашому народові нового провідника в особі п. Віктора Ющенко та великі можливості встановити новий здоровий, справедливий, гідний людини лад. Нас це тішить, і ми певні, що в нових обставинах істотні зміни на краще можуть відбутися. Але від чого чи від кого залежить те, чи вони справді відбудуться? Це залежить від Вас і від мене, від кожного з нас! Навіть найкращий Президент і найбільш кваліфіковані та сумлінні його найближчі співпрацівники не зможуть запевнити справжніх, тривалих змін, якщо їх не підтримає увесь народ, кожний з нас відповідно до своїх сил, здібностей, становища в суспільстві, а найважливіше — від свого розуміння потреби і бажання допомогти.

Події на Майдані Незалежності в Києві та на площах інших міст і сіл України, названі помаранчевою революцією, виявили перед світовою спільнотою і всіма нашими співгромадянами велике бажання правди й добра. Відкриття цього бажання, яке дотепер було немовби приспане в наших серцях, — це Божий дар

для нашого народу, для усіх нас. Воно подолато сили темряви, які причаїлися в нечесних владних та грошлюбних колах, і стало джерелом виправданої надії.

Сьогодні наше прагнення повинно бути тривалою дією в розбудові справедливого ладу. Та пам'ятаймо (повторюю це ще раз): маючи велику силу, ми повинні вживати її для утвердження правди й добра, згідно з Божим Законом, йдеться не про великі видовищні проекти, а про все, що становить наше щоденне життя. Для прикладу, постараймося дотримуватися законів, сумлінно виконувати свої службові обов'язки, бути ввічливими у сфері надання послуг, дбати про безпеку ближніх, підтримувати чистоту довкілля, говорити правду, відмовитися брати хабарі тощо. Таким чином можна значно змінити наше життя. Підтвердження цього знаходимо у Святому Письмі: коли вибраний народ виконував Божу волю, він жив у добробуті й мирі, а коли нехтував Господніми приписами — зазнавав кари.

Тепер Ви вже, напевне, здогадалися, в чому полягає моє прохання до Вас. Закликаю Вас взяти активну участь у розбудові здорового суспільного ладу в нашій Україні. Не приспійте ту добру силу у своєму серці. Пошануйте Божий дар, який милосердно і мудро нам даний. Свій внесок у вагоме діло можете робити особисто й приватно, але краще спільно з іншими свідомими громадянами.

Цими днями ми співали: «Прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь. І утішив вся» (коляда «Бог предвічний»). Не змарнуймо цих дарів, а нашою працею прославляймо Його.

Благословення Господнє на Вас! + ЛЮБОМИР

СВІТЛОМ АКЦІЇ «РІЗДВО РАЗОМ»

На заклик одного із організаторів акції «Різдво разом!» - Українського Католицького Університету відгукнулося багато наших вірних, наших парохій, прийнявши до своїх домівок гостей зі Східної України. На завершення акції Ректор УКУ о. Борис Гудзик щиро подякував усім її учасникам. Для загальної уваги подаємо невеликий витяг із листа-подяки, щоб в той спосіб донести його зміст до кожного нашого читача. Крім того, подаємо до загальної уваги коротенькі висловлювання наших гостей, щоб краще підкреслити вагу проведеної акції і заохотити до її проведення в наступних роках.

З ВІДГУКІВ ПРО АКЦІЮ З ВІДГУКІВ ПРО АКЦІЮ «РІЗДВО РАЗОМ»

Львів – це дуже гарне місто. Люди дуже привітливі та зичливі. Вірючі люди, тому Різдво для них головне свято, тому вони його добре обмірковують та підготували. Гарно зустрічають людей і завжди раді гостям. Гарні люди і дуже, дуже, дуже гарне місто. Повернемося!!!

Якимова Ангеліна (11 клас, СШ № 78 м. Кривий Ріг)

Кутя, медова паляниця, коляда – що є кращим у Різдво?!

Акція, організована Українським Католицьким Університетом – це просто супер! Львів – це пісня, яка завжди з тобою!

Н.В. (11 клас, СШ № 78 м. Кривий Ріг)

Ета поездка очень меня впечатлила, так как запад очень отличается от востока тем, что почитают свои обмчаи, культуру и язык. Не стыдятся говорить на украинском языке. Очень гостеприимные жители ...

Алина (11 клас, СШ М 78 г. Кривий Ріг)

Нам дуже сподобалося, що на Львівщині так гарно збережені традиції, родинні зв'язки. До нас поставилися надзвичайно доброзичливо, радісно та щиро.

Здивувало і водночас приємно

Організатори акції «Різдво разом» висловлюють Вам щиро вдячність за Вашу допомогу в організації спільних святкувань Різдва для молоді Сходу та Заходу України. З радістю ділюся з Вами вісткою, що близько двох тисяч школярів та студентів з Великої України приїхало до Львова, щоб відсвяткувати разом з нами радісне християнське свято, їх гостинно зустріли мешканці Львова, прийняли до своїх домів, поділилися релігійними та народними традиціями, які зберігало не одне покоління галичан.

В рамках цієї акції ми звернулися до усіх парафій Львівської єпархії, вірячи, що знайдемо підтримку та розуміння завдань та цілей акції, провідною з яких було поділитися

з нашими братами та сестрами зі Сходу Божественним світлом Ви-флеємської зірки, духом християнської єдності та миру, які вони понесуть на Велику Україну. Можемо стверджувати — задумане вдалося — традиційне святкування приходу Спасителя на землю, в мирі молитви й за Святою Вечерею, цього року було наповнене духом братерської любові, щирості та гостинності християнських родин Галичини до молодих людей зі Сходу України.

Від імені Українського Католицького Університету дозвольте мені висловити Вам нашу глибоку та щиро вдячність за Ваші підтримку і молитви, які стали вагомим внеском в успіх різдвяної акції.

вразило, що львівська молодь є релігійною.

Гульзара (студентка, Сімферополь, «Львівська газета», 10 січня 2005 р.)

Я обожаю Львів!!! Я вважаю, що це місто любові, злагоди і добродушності! Щоразу, згадуючи Львів, я розумію, що десь в світі ще є лагідні і привітні люди, такі, як львів'яни.

Лісковська К. (11 клас, СШ М 78 м. Кривий Ріг)

Проживши у Львові три дні, у мене склалося враження, що тут пробула приблизно місяць. За декілька днів я побачила і пізнала дуже багато цікавого. А найбільше мені сподобався історичний музей та Висока гора.

Ще мене дуже вразило відношення Львів'ян до нас та виконання різдвяних обрядів.

Катя М. (11 клас, СШ № 78 м. Кривий Ріг)

Вразила велика кількість молоді у церквах та багатство різдвяних традицій, з якими познайомилася вперше.

Ріта (студентка, Харків)

...Ми купили собі колядники, і тепер вдома колядуватимемо та пригадуватимемо цей день.

Дякуємо!

Коротєєва О. (студентка, Харків, «Львівська газета», 10 січня 2005р.)

ОФІЦІЙНО ОЛІМПІАДА З ОСНОВ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ

У 2004 році Українська Греко-Католицька Церква святкувала декілька ювілейних дат, пов'язаних із життям Митрополита Андрея Шептицького та Патріарха Йосифа Сліпого: 17 квітня — 100 років з дня смерті матері Митрополита Андрея графині Софії (з роду Фредрів) Шептицької (17.04.1904), 7 вересня — 20 років з дня смерті Патріарха Йосифа Сліпого (7.09.1984), 1 листопада — 60 років з дня смерті Митрополита Андрея Шептицького (1.11.1944). Одним із заходів нашої Церкви щодо відзначення цих ювілеїв стала олімпіада з основ християнської «віри, яку провела Патріарша Катехитична Комісія УГКЦ. У суботу, 15 січня 2005 року, відбулося завершення олімпіади на митрополичому рівні.

Метою олімпіади було заохотити дітей та молодь поглиблювати вивчення основ християнської віри, пізнавати та впроваджувати віру, у своє повсякденне життя та ділитися нею з іншими. Учасниками олімпіади були діти та молодь віком 12—17 років усіх єпархій України.

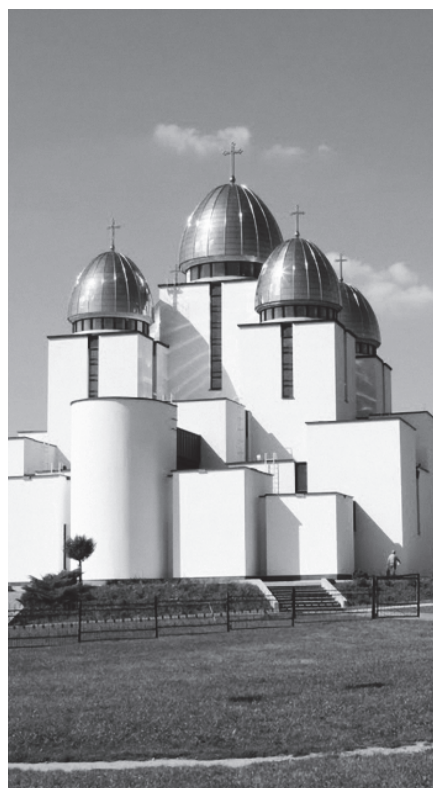
Олімпіада проводилася на чотирьох рівнях: парафіальному (до 1.11.2004 року); деканальному (до 15.11.2004 року); єпархіяльному (до 29.11.2004 року); митрополичому (до 15.01.2005 року).

До участі в олімпіаді у кожному наступному рівні допускалися переможці попереднього рівня на основі протоколу (у кожній віковій категорії було по 5 учасників). Тому в заключному етапі участь у конкурсі взяли понад вісімдесят учасників. Вони прибули з Бучацької, Івано-Франківської, Тернопільсько-Зборівської, Львівської, Стрийської, Сокальської, Самбірсько-Дрогобицької та Коломийсько-Чернівецької єпархій і Донецько-Харківського та Києво-Вишгородського екзархатів. Це було справді велике свято для наших дітей.

Підсумковий (митрополичий) тур олімпіади з основ християнської віри розпочався із спільної молитви у каплиці Українського католицького університету. Відтак відбувся сам конкурс, який складався із трьох рівнів: тесту, відповіді на запитання, твору на одну із трьох заданих тем. Після того для всіх учасників олімпіади було проведено екскурсію до музеїв Митрополита Андрея та Патріарха Йосифа. Відтак кожний «олімпієць» отримав пам'ятний диплом учасника олімпіади. В Архикафедральному соборі святого Юра організатори та учасники олімпіади відбули подячний Молебень до Пресвятої Богородиці, який очолив Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, Глава УГКЦ. Після слів привітання та подяки Блаженнішого Любомира перед всіма присутніми на молитві було оголошено переможців у двох вікових категоріях, яким Глава нашої Церкви вручив цінні подарунки.

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

ЛЬВІВ ГОТУЄТЬСЯ ДО КОНГРЕСУ

Згідно з постановами Синоду нашої Церкви, що відбувся восени минулого року, теперішній 2005-й рік присвячений особливому лочитанню Пресвятої

Євхаристії. З цієї нагоди у конференц-залі на Святоюрській горі Преосвященним Владикою Ігорем (Возняком) на збори було скликано парохів та адміністраторів львівських храмів, щоб обговорити питання проведення у Львові Євхаристійного конгресу.

Розпочавши збори молитвою, Владика Ігор представив учасникам зборів одного з чотирьох єпископів, яких Синодом офіційно було призначено займатися питаннями проведення Року Пресвятої Євхаристії, — Преосвященного Владика Василя (Семенюка) з Тернопільсько-Зборівської єпархії, а також запросив присутніх до дискусії.

Як повідомив Владика Василь, названий Конгрес повинен відбутися в нашому місті 25-26 червня цього року. Конгрес цей стосуватимуться не лише львів'ян — це буде форум цілої Української Греко-Католицької Церкви. Проте саме львів'яни покликані відіграти у його проведенні особливу роль. Тому, як наголосив Владика, відношення до цієї події по-

винно бути якнайсерйозніше. І це відношення стало помітним вже на зборах — чи не всі присутні священики дуже активно долучилися до дискусії, висуваючи свої конкретні пропозиції стосовно проведення форуму.

Більшість священиків погодилися із пропозицією, що цей Конгрес мав би відбутися на місці, котре освятив своєю присутністю Вселенський Архидієєс Іван Павло II — у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що на Сихові. Було вирішено у стислі строки створити оргкомітет з проведення у Львові Євхаристійного Конгресу і на наступних зборах парохів Львова за кілька тижнів представити вже готові напрацювання оргкомітету.

Власна інформація.

На фото: церква Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів) – оптимальне місце проведення Конгресу.

“ЗІ СТРАХОМ БОЖИМ І ВІРОЮ ПРИСТУПІТЬ...”

Давно відшуміли дискусії про те, чи насправді Христос є присутній у св. Таїнствах. Натомість сьогодні — а це вже майже дві тисячі років від Христового вознесіння — не встигають дискусії про те, як маємо приймати Святе Причасття: стоячи чи на колінах.

Аргументи зусібіч висуваються ніби найсерйозніші, однак проблема залишається, бо кожна сторона вважає, що правда лише на її боці. Автор не ставить собі за мету когось агітувати чи переконувати — лише є бажання представити читачам цю проблему в кількох аспектах.

о. Іван ГАЛІМУРКА,
адміністратор храму
свв. Ольги та Єлизавети у Львові.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО ЛЮБОВ

Тому що переважна більшість з тих, хто ревно відстоює свою правоту в питанні способу прийняття св. Причасття, мотивують свою поведінку любов'ю до Ісуса Христа, думається, було б корисним розпочати з такої тези. На запитання євангельського законовчителя, яка заповідь у законі найбільша, Господь відповідає: «Люби Господа, Бога твого, усім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю» (Мт. 22, 37). Згідно зі словами Христа — це найперша і найбільша заповідь. Отож, любити Бога — наш прямий обов'язок. Якщо ж ми на правду вважаємо, що Бога любимо — маємо любити усе, що Богові належить і що від Бога походить. Це означає, що у кожному своєму вчинку і в кожній хвилині нашого життя на перше місце ми повинні ставити Божий Маєстат. Саме так повчає нас св. апостол Павло: «Чи ви, отже, їсте, чи п'єте, чи щонебудь робите, усе робіть на славу Божу!» (I Кор. 10, 31).

Тут хочеться зауважити дуже суттєвий момент — маємо добре запам'ятати, що ніхто з нас не може нав'язати Богові думки, що саме я люблю Бога найправильніше, тобто так як люблю я, є найбільшою любов'ю Бога. Ми не продукуємо любові, а тому не можемо об'єктивно її оцінити — любов походить лише від Бога; власне, це Бог любить нами. Тому, наскільки ми для Бога відкриємо своє серце, настільки Бог наповнить його Своєю любов'ю. Зглядом на це мусимо признати, що лише Господь належно оцінює правдивість і глибину нашої любові. Отож, вже тут віддаймо першість Богові. В даному відношенні Христос вияснює: «Якщо любите ви Мене, то Мої заповіді береґтимете (...). Той, у кого Мої заповіді і хто їх береже, той Мене любить» (Ів. 14, 15, 21). Очевидно, Господь бажає, щоб саме так його любити. Не емоціями, а думкою, розумом, правдивим знанням Бога тощо.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО УЧАСНИКІВ СВ. ПРИЧАСТЯ

Щодо особистих почуттів, то не можемо нав'язувати комусь, як маємо любити Бога — кожен любить Бога так, як уміє. Наша любов до Бога проявляється

у молитві, в милостині, у пості, у милосерді тощо. Все це є наше глибоко особисте. Але коли заходить мова про св. Причасття — це вже не є наша особиста справа. Зважаючи на те, що у момент причасття заторкуються інтереси щонайменше трьох осіб — особи Ісуса Христа, особи священика та особи причасника тощо. Якщо сьогодні глибоше застановитися над моментом причащення, то можна зробити висновок, що велика кількість причасників вважають, що найперше мав би бути пошанований їхній інтерес. Мовляв, як вони хочуть — так би і належало чинити. Інакше кажучи, священик мусить чинити саме так, як бажає причасник. При цьому нехтується інтересом Ісуса Христа, що всеціло присутній в Пресвятій Євхаристії. Також нехтується й інтересом Церкви, котру в лиці священика представляє єпископ.

Тут варто зауважити, що авторитет Церкви водночас представляється богонатхненними авторами тексту Священної і Божественної Літургії. Це переважно або св. Іван Золотоустий або св. Василій Великий, котрі конкретно

щатися стоячи. Тут хотілося б звернути увагу на такий момент.

Найперше, від кого вірні мали б брати приклад, як належить причащатися, є священик, зокрема єпископ. Бо так належить, що найперше священики повинні якнайбільше любити Бога. Проте ніколи і ніде не доводилось бачити, чути або читати, щоб котрийсь із священиків причащався навколішках. Бо для цього у богослужбовому підручнику мала б бути виписана така процедура. Та ж немає. І навіть ті священики, що так ревно відстоюють право причащатися навколішках, самі приймають утаєного в Пресвятій Євхаристії Ісуса Христа стоячи. Годі повірити, що вони не люблять Бога. Про будь-які привілеї для священиків щодо св. Причасття невідомо. Отож, вже сам літургійний чин сам по собі показує, як нам належить причащатися.

ОСОБА ІСУСА ХРИСТА

Перш за все потрібно дати відповідь на питання: Святе Причасття — це щось? Чи Хтось? Якщо, в нашому розумінні, Святе Причасття є «щось», то далі

Господь наш Ісус Христос, тому скруха нашого серця спонукує нас приклонити свої коліна. Бо ж перед нами — Христос. Тут і не може бути якихось заперечень.

Але настає сам момент причащення, тобто ми не лише признаємо Христа ми приймаємо його до свого серця. Усі ті, що приступають до священика, насправді приступають не до священика, а до Самого Ісуса Христа, що його тримає в руках священик. Тут шанується не особа причасника, а власне шанується Особа Ісуса Христа. Якщо ж окремі люди, бажаючи причащатися навколішках, поклякали і вишикували через цілу церкву довгу вервицю — вони спонукують священика іти до них. Але ж розуміймо, що це іде не священик, це найперше іде до нас сам Ісус Христос, що його тримає в своїх руках священик. Але мало того: Господа нашого Ісуса Христа такі люди не лише спонукують іти до них — вони несвідомо вимагають, щоб Христос перед кожним з них ще й поклонився. Адже неможливо священикові заприщати клячучу людину, не нагнувшись перед нею. Але зрозуміймо,

що нагинається не священик — нагинається Ісус Христос, що його в своїх руках тримає священик. Тож варто усвідомити всю нікчемність грішної людини, котра несвідомо спонукує Христа до власного поклоніння. Так виглядає, що в даному випадку шанується не стільки Особа Ісуса Христа, скільки особа причасника. Висновок напрошується сам по собі: таким чином ми любимо не стільки Бога в Пресвятій Євхаристії, скільки любимо себе, прикриваючись словами про щире любов до Бога.

Кожен, хто бажає причащатися, мав би усвідомити одну дуже істотну річ — причащаючись, ми приймаємо не окрему часточку Христового Тіла, ми приймаємо Христа в Його повноті, тобто у кожній часточці св. Причасття Христос є присутнім увесь. Тому, причащаючись св. Та-

вказують, як маємо причащатися: «Тоді приступають бажаючи причащатися. І по молитві «Вірую, Господи...» ідуть один по одному і поклоняються з усякою поборжністю і страхом, маючи зложені на грудях руки». Годі повірити, щоб ці великі і святі мужі, що наказують причасникам, щоб заприщатися, підходити до священика, не любили Бога.

Накінець, нехтується інтересом священика, котрий, тримаючи в руках чашу з Пресвятою Євхаристією, має обов'язки як перед самим Богом, так і перед Церквою та перед власним сумлінням.

ОСОБА ПРИЧАСНИКА

В часі дискусій про те, як приймати св. Причасття, окремі особи дуже обурюються тим, що не годиться приймати Євхаристійного Христа стоячи. Вони твердять, що лише диявол не хоче прихилити колін перед Богом. Тому, не їхній погляд, маємо причащатися лише навколішки, бо, мовляв, надзвичайна любов до Бога не дозволяє нам прича-

нема потреби про це вести мову. Якщо ж для нас Святе Причасття є «Хтось» (а це дійсно є Сам Господь наш Ісус Христос, який дає Себе нам на поживу), то саме тут належить виявити глибину щирість і правдивість нашої до Нього любові. Отож, якщо ми щиро любимо Христа і ревно бажаємо це довести — віддаймо йому першість у всьому, тобто поступаймо так, як повчає св. апостол Павло: „Шукайте пильно того, що Господеві подобається» (Еф. 5, 10). Інакше кажучи, не годиться нав'язувати Христові того, що подобається нам, але необхідно поважно застановитися, чи Христові подобається наша (часом дуже невідповідна) постава. Тут пропонуємо до загальної уваги таких кілька моментів.

Готуючись причащатися, ми бачимо, як із Царських Врат виходить єпископ чи священик, тримаючи в руках чашу із Найсвятішими Таїнствами. Ми твердо віримо, що у чаші — правдивий і живий

їнствами, ми всеціло наповнюємо себе повнотою Христового Божества. А наповнюючи Собою кожного з нас, Христос у той спосіб наповнює Собою цілу Церкву. І це для нас усіх повинно бути найістотнішим моментом в часі, коли приступаємо до св. Причасття.

Тепер сконцентруймо свою увагу на такому питанні: що сталося з Христом від моменту, коли ми спожили Його Св. Тіло і Св. Кров? Невже Христос перестав існувати? Звичайно, що ні. Христос продовжує жити в кожній людині, котра прийняла Його до свого серця. Про цей момент говорить св. апостол Павло: „Живу вже не я, а живе у мені Христос» (Гал. 2, 20). Тобто Христос наповнює Собою цілого причасника. Тут спрацьовує принцип математичного терміну — суміщення фігур. Власне, в момент св. Причасття відбувається те ж саме суміщення — лише не фігур, а осіб, тобто Христос своєю Особою повністю суміщається з особою того,

хто причащається. Інакше і бути не може, бо ж мусить Христос сповнити Свої слова: „Хто споживає Тіло Моє і Кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я — в ньому» (Ів.6,56).

Науковці стверджують, що субстанція хліба і вина, що в їх виді приймаємо Христа, зберігається в організмі причасника орієнтовно 15-20 хвилин, аж поки не почне розпадатися на амінокислоти, моносахариди тощо. Тому якщо ми дійсно Христа любимо і намагаємось належним чином Його пошанувати, — смиренно зважмо на ці аргументи, котрі явно показують, що, приклякнучи в часі св. Причастя та знаходячись в такому положенні після св. Причастя, ми ставимо на коліна також і самого Христа. Отож, крім всього іншого, тут напрошується ще й інший висновок: запричастившись, впродовж цих 15-20 хв. також не повинно би клякатися, бо ж Христос у всій повноті живе у кожному, хто причастився. А поза тим, свідомо людина завжди повинна би розуміти, що від моменту, коли вона запричастилася, і доти, доки не поповнила тяжкого гріха, в її душі також продовжує перебувати Спаситель. Тож і впродовж цього часу побожна людина повинна би уникати прихилення колін.

ОСОБА СВЯЩЕНИКА

Іноколи доводилось чути обурливі вислови, що якийсь священик не захотів причащати вірних, коли ті на пропозицію піднятися з колін, щоб запричащатися, відмовилися це зробити. Хочеться зауважити, що в часі відправи св. Літургії священик є розпорядником Пресвятої Євхаристії і саме йому належить точно виконувати всі літургійні рубрики. І якщо він пропонує причасникам піднятися з колін, то це не є його примхою, не є сваволею — це є розпорядження Божого урядовця. Якщо ж хтось із причасників зухвало відмовляється виконувати урядову вказівку — грішить. І в той спосіб священик не може такого запричащати, бо через непослух така людина потрапляє у стан гріха. Апостол же Павло повчає: «Хто буде їсти Хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню» (I Кор. 10, 27).

Належить знати, що коли єпископ висвячує священика, то, згідно з уставом, кожному з них кладе на долоню частку св. Агнця, тобто частку Христового Тіла, промовляючи до них страшні слова: «Прийми цей Завдаток і збережи його цілим і неушкодженим до останнього віддиху, бо про нього мають допитувати тебе за другого приходу великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа».

Прийнявши на долоню Самого Христа, нововисвячений священик відходить за престіл, щоб належно роздумати над цим страшним попередженням, зверненим до нього лише один раз у житті.

Чому так чиниться? Та, очевидно, тому, що священик мав би якнайкраще усвідомити, що він отримує. А отримує він страшну владу, яку Христос дає людині над Собою Самим. Годі є збагнути таке шокуєче Господнє пониження перед людською істотою, але така незбагненна і величезна Божою любов до Свого створіння. Тому дуже прикро, коли священик забуває ці страшні слова і поступає легковажно. Однак хто про них пам'ятає, той не може іти проти власного сумління — він причащає лише тих людей, хто до причастя приступає.

Часто люди через таке обурюються, осуджують священика, вимагають, щоб чинив «як усі». Не годиться так поступати — лише священик отримує владу над Христовим Тілом і Кров'ю, і саме він у страшний спосіб буде за цю владу звітувати перед Богом на Страшному суді. Ось як звертається Господь до Своїх священиків: «Нині ж для вас, священики, ось яка остога: Коли ви не послухаєте й не приймете собі до серця, щоб дати славу імені Моєму, — так

говорить Господь сил, — то Я пошлю на вас прокляття і проклену благословення ваші! Ба, вже проклинаю, бо ви не берете собі того до серця. (...) Бо уста священика мають берегти науку, і з уст його люди очікують повчання, бо він — ангел Господа сил. Ви ж відступили від дороги і багатьох привели до занепаду в законі... Тому і Я вас видав на зневагу та на погорду перед усім народом, оскільки ви моїх доріг не пильнували і в ділах закону дивились на особу»(Мал. 2,1-2.7-9). Як бачимо, Господь не схвалює інтересів окремої особи — для Нього є важнішим добро загалу, котрий очікує із уст Божого священика правдивої науки і серйозного повчання. Саме тому священик у таких важливих речах не повинен слухати того, що йому кажуть робити окремі «всезнаючі» особи, а чинить так, як повчає свята Церква.

ЗАКІНЧЕННЯ

Ми не мали жодного бажання ані наміру когось образити. Ми розуміємо, наскільки болючою є ця тема для багатьох із нас. Саме тому залишаємо питання відкритим і запрошуємо наших читачів до розумної дискусії. Просимо подавати свої аргументовані відгуки на цю тему. Можливо, в такий спосіб ми прийдемо до однозначності в цьому такому поважному питанні.

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ: З'ЄДНАТИСЯ З ХРИСТОМ

День вознесіння Ісуса Христа на небо не був трагічним моментом для апостолів, бо, як описує євангелист Лука (24, 52-53), вони повернулися в Єрусалим «з великою радістю», славлячи Бога. Тобто вони мали сильну віру в те, що Ісус Христос не покинув їх, але є постійно присутнім серед них у св. Причасті. Окрім того, вони знали, що Ісус, який вознісся на небо і возсів праворуч Отця, є могутнім захисником і заступником та невичерпним джерелом ласк для тих, хто його любить.

Символи Причастя можемо знайти у Старому Завіті: це — пасхальне ягня, яке символізувало визволення Ізраїля з єгипетської неволі; це — манна, якою Бог кормив ізраїльтян впродовж 40 років у дорозі до «обітованої землі». Але ці речі були лише невиразною тінню того,

що сталося в Новому Завіті — Бог Ісус Христос віддав на поживу людям Своє особисте Тіло і Кров, споживаючи які, людина глибоко єднається з Богом.

Пасхальний агнець і манна не були виключно для того, щоб жити фізичні тіла тих, хто їх споживає, але це була особлива пожива, яка нагадувала і підтверджувала євреям їх вибраність і забезпечувальну присутність серед них Бога. Натомість св. Причастя не нагадує, а реально виявляє Бога, який підкріплює нас Своїм Тілом і Кров'ю, поки ми прямуємо до Обіцяної землі, якою є Небесний Єрусалим, оживляючи при цьому нашу віру і даючи надію на вічне життя з Ним, а також об'єднуючи нас у Святому Дусі в Своїй Церкві.

Новий Завіт з людством був окроплений Кров'ю Христа; більше того,

через його життєдайні Тіло і Кров ми є визволені з неволі гріха, тобто це Нова

Пасха, нове визволення. Слова Ісуса: «Це є Тіло Моє, що за вас віддається... чинить це на Мій спомин» (Як. 22, 19), — не можуть прийматися символічно, бо ніхто би з нас не хотів, щоби наш заповіт виконувався не так, як би то мало бути. Подібно цього не бажав і Ісус Христос. Ці слова: «Прийміть, їжте, це є Тіло Моє..., і Кров Моя...», — були реально плідними не лише на Тайній Вечері, але й тепер їх ефект той самий. І так буде аж до другого приходу Христа, бо наш Бог є Бог живий і його слово є вічно живим та дієвим. На доказ цього можна навести слова із Старого Завіту, коли Бог промовив до Адама і Єви в раю: «Плодіться й розмножуйтесь і наповняйте землю»(Бут. 1, 28), — ці

слова були сказані тільки раз, на зорі існування людства, але вони залишились діяльними дотепер і то діяльними буквально, а не символічно.

Зараз охрищені люди через віру в Христа об'єднані в Його Церкву, яка збирається біля Божого жертовника на Святу Трапезу; подібно як зерна пшениці творять один хліб і як кожна окрема виноградина разом з іншими створює вино, так і християни підходять до св. Трапези, центром якої є Ісус Христос, до якого всі прямують й об'єднуються в Ньому через причастя Тіла і Крові.

Щоби з'єднатися з Христом у св. Причасті, необхідно обов'язково підготуватися до цього містичного споживання Тіла і Крові нашого Спасителя, бо інакше, як читаємо у Святому Письмі, ми тяжко згрішимо, вчинимо святотатство (1 Кор. 11, 23-24). Ця підготовка є цілком нормальною з природньо-людської точки зору, бо коли, наприклад, наречена хоче зустріти свого нареченого, то готується до цієї події, прикрашає себе, наводить порядок і багато іншого. Подібно і нам необхідно совісно готуватись до цього священнодійства, до цієї містичної злуки з Богом, очистивши при цьому свою душу і серце в Тайні Сповіді від гріхів, прикрасивши її добрими ділами та чеснотами. І тільки тоді ми можемо приступати до престолу Господнього і споживати Найсвятіші Тайни.

Багато людей не вірять у те, що хліб і вино перетворюються чудесним способом в Тіло і Кров Ісуса Христа на Службі Божій. І це тому, що не можуть розумом зрозуміти цю перемену. Але вони помиляються, оскільки треба знати, що слово Боже потрібно тримати високо, над усіма нашими думками та розумом, бо воно є набагато досконалішим, ніж наш розум. Тому приходьмо на Службу Божу не як слухачі чи оглядачі, але як ті, що хочуть єднатись із Богом, який накрив стіл, приготував оку, що дає життя вічне. Нам потрібно лише її прийняти, їсти та пити її у вірі, і тоді наше життя перемиється, ми станемо подібними до апостолів, адже будемо прямувати до воскресіння у Христі, пам'ятаючи і виконуючи при цьому його слова: «Хто споживає Тіло Моє і Кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я — в ньому»(Ів. 6, 56).

о. Андрій БЕРЕЗІВСЬКИЙ

ДЕЩО ПРО МОДУ НА «РОЗКОМПЛЕКСОВА- НІСТЬ»

Ну й закомплексовані ж ми у порівнянні з іноземцями! — бідкалася моя знайома — регентка церковного хору, розповідаючи про спільний концерт українських хористів із західноєвропейськими хорівими колективами.

— Вони у шортах, джинсах, а ми у довгих спідницях і вишиванках! Та й взагалі, вони такі вільні, розкуті... Он я у «Високому замку» читала статтю журналістки, котра кілька тижнів жила у студентському гуртожитку в Німеччині. Також пише, що німецькі студенти значно розкряпаніші у поглядах, аніж наші: не соромляться прилюдно виявляти свої почуття, уже з першого курсу без усяких там церемоній живуть зі своїми коханими. Це ж природньо! А ми — ніби якісь затиснуті рамки, стереотипами, умовностями. Позбавлятися треба цього! — категорично підсумувала свій палкий діалог моя знайома.

І тут, ніби на замовлення, телевізійний рекламний ролик проголосив: «Не гальмує!»

То що, геть усі гальма, геть стриманість, скромність, соромливість, волю усім пристрастям, почуттям, емоціям? — бурливо зреагувала я. — Е, ні, я як мама двох дівчаток, таких закликів не сприймаю.

А потім шкодуватимеш, що такі закомплексовані виростили, — стояла на своєму знайома, вочевидь, міцно причарована «європейською розкутістю».

А чому, власне, стриманість, природню соромливість, скромність, які, зрештою, є окрасою для християнської душі, тепер дедалі частіше трактують як закомплексованість і мало не як цивілізаційну відсталість? — подумалося мені. — А от розкомплексованість розуміють чомусь як нехтування етичними нормами, споконвічною народною мораллю, культурою поведінки, відчуттям такту і смаку... І ось такі «прогресивні переконання» сіють у душі дітей — численними серіалами, публікаціями у ЗМІ... А от про науку телегонію, яка довела, що перший статевий партнер дівчини має визначальний вплив на її майбутніх дітей, навіть якщо вони будуть від іншого чоловіка чи про те, що Бог освячує статеві відносини лише в шлюбі, матеріалів значно менше. Зате про «безпечний секс» вистачає. Нещодавно у студентській газеті прочитала, що контрацептиви, усі без винятку, дають 100% (!) гарантію від усіляких неприємностей, починаючи від небажаної вагітності до хворіб, що передаються статевим шляхом. Окрім того, що в статті подається явна дезінформація (бо жоден контрацептив не може давати 100% гарантії), тут ні словом не згадується про такий найнадійніший спосіб уникнути дошлюбної вагітності чи неприємної хвороби, як утримання до шлюбу та вірність у подружжі. Ну й, звісна річ, не йдеться про негативний вплив контрацептивів на здоров'я та причини засудження цієї практики Церквою. Зате є фраза про те, що сучасні обізнані студентки обирають контрацептиви, з чого випливає, що ними не користуються, власне, несучасні і необізнані. А потім ми дивуємося, чому у нас підлітки рано починають статеве життя, чому такий високий рівень абортів...

Як цю проблему вирішувати? Мабуть, нудні нотації і одноманітні проповіді бажаного результату не дадуть. Відверті розмови з батьками та контроль з їхнього боку за тим, що їхні чада черпають з телебачення та інтернету необхідні й дієві, але й вони не гарантують, що підліток не піддається тиску ЗМІ, старших друзів тощо. На мою думку, найдієвіше буде... формувати у громадській свідомості моду — на здоровий спосіб життя, на цнотливість, на стриманість, на скромність...

Так, кохання — це чудово, це — Божий дар. Але зводячи його до вульгарності й фізіологічності, позбавляючи його інтимності й одухотвореності, віддаючи його на поталу публічності, ми робимо себе біднішими й обділенішими. Не поспішаймо ставати «розкряпанішими» «розкомплексованими». Стриманість завжди мила Богові!

Не поспішаймо позбавлятися своєї скромності, цнотливості, хай навіть хтось вважає це архаїкою і пережитком минулого. Чистота завжди у моді!

Люба КИДРАТОВИЧ

КАТИХИЗМОВІ ПРАВДИ

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви Св. Юрія,
м. Яворів

Звідки взялося життя на землі? І як про це свідчить нам Святе Письмо?

«Бог сказав: Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодів дерева, що родять плоди з насінням, за їхнім родом на землі»

(Бут. 1. 11).

«Тоді сказав Бог: Нехай заки-шатъ води живими створіннями й нехай птаство літає над землею погід твердю небесною»

(Бут. 1. 20).

«Тоді сказав Бог: Нехай земля виведе з себе живі створіння за їхнім родом: скотину, плазунів і диких звірів, за їхнім родом»

(Бут. 1. 24).

«Тож сказав Бог: Сотворимо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірами й над усіма плазунами, що повзають по землі»

(Бут. 1. 26).

«Тоді Господь Бог утворив чоловіка із земного пороку та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, й чоловік став живою істотою»

(Бут. 2. 7).

Як бачимо, Господь творив чоловіка зовсім відмінно від того, як творив усе живе на землі: «Вдихнув йому в ніздрі віддих життя» І Цей «віддих життя» має лише людина. Це те, що ми називаємо душою. Цим «в і д д и х о м на плафоні Сикстинської капели, (базиліка св. Петра, Ватикан) життя» люди-

на різко відрізняється від усього живого, створеного Богом. І жива природа, і живі створіння, і людина мають дар життя, тобто те, що оживляє мертву матерію рослин, тварин і людини. Матерія їх тіл старіє, вмирає, розкладається. Вмирає також і цей дар життя від Бога, який за аналогією також називають «душою». Однак у людини Божий дар «віддих життя» залишається — зі смертю тіла він не вмирає і не розкладається, а повертається до Бога, бо це є людське єство — душа.

Людина — складна істота, вона володіє тілом з даром життя її душою. Ці дві природи тісно між

ЛЮДСЬКА ДУША І БЕЗСМЕРТЯ

собою з'єднані, ніби творять єство і ніби існують одне в одному. Завдяки своїй душі людина живе подвійним життям: фізичним життям тіла і духовним життям душі. Людська душа — це «хтось» у нашому тілі.

Людська душа дана людині Богом, як безсмертний дар. Душа наша має знання добра і зла. Вона ніби на терезах зважує наші вчинки; вона осуджує зло, яке ми чинимо, і часом мучить нас нестерпним болем за це зло. Цей голос нашої душі не нам належить, бо ми не можемо йому приказати чи його заглушити. Цей голос має дар знання Божих Заповідей і картає нас за їх порушення чи хвалить за їх виконання.

Послухаймо, що говорить апостол Павло: «Знаю бо, що не живе в мені, тобто в моїм тілі, добро: бажання бо добре творити є в мені, а добро виконати, то — ні; бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то тоді вже не я його виконую, але гріх, що живе в мені» (Рим. 7. 18-20).

І ще говорить апостол Павло: «Однак, як я живу в цій смертній тілі, я можу ще корисно працювати; — та що вибрати, не знаю. Тягне бо мене на обидва боки; хотілося б мені померти, щоб із Христом бути, бо так багато краще; та задля вас мені куди краще зостатись в тілі» (Флп. 1. 22-24).

Як бачимо зі слів апостола Павла, єство людини — це душа, а тіло — це оболонка, в якій тимчасово перебуває душа. Тіло людини — це джерело гріха, в якому гріх перебуває і з яким душа веде безперервну війну.

Душа людська воює не тільки з гріхом тіла. Вона проявляється в багатьох властивостях, яких не має жодне інше Боже створіння. Завдяки душі людина думає,

його Він дав» (Проп. 12.7).

Отож, душа людська повертається до Бога, а тіло людини буде перебувати в землі до другого приходу на землю нашого Господа Ісуса Христа. Навчає апостол: «Ось я кажу вам тайну: не всі помремо, але всі переінімось — раптом, в одну мить, при останній сурмі; засурмить бо, і мертві нетлінними воскреснуть, і ми переінімось. Мусить бо це тлінне одягнутися в нетлінне, і це смертне одягнеться в безсмертя...» (1 Кор. 15.51-53).

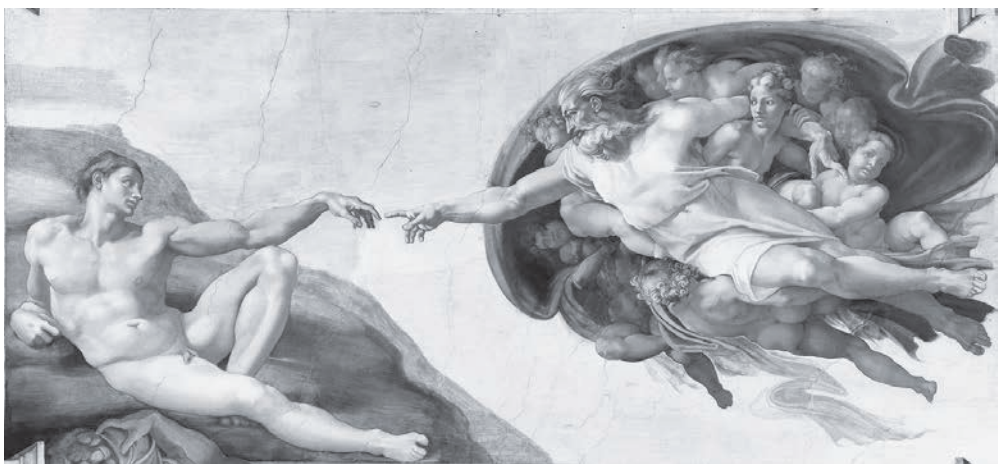
При другому приході Ісуса Христа на землю всі людські тіла встануть із земного пороку, з'єднаються зі своїми душами і стануть на страшний суд, але тіла, як говорить апостол Павло, в одну мить — і мертвих, і живих — переініяться з тлінних у нетлінні, тобто духовні. Духовне — нетлінне — тіло мав Ісус Христос після Свого воскресіння. «І вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, воскреснуть на суд» (Ів. 5. 29).

Божа ласка (благодать є до спасіння конче потрібна).

Божу ласку мали наші прародичі, які жили в раю. Вони не мали вини перед Богом, були дітьми Божими, наслідниками царства Божого. Вони мали бути безсмертними й неначе у сні переходили з того місця, де їх Господь на землі поставив у раю, до вічного щастя у небі. Після первородного ж гріха вони все те втратили і були приречені на смерть душі — відділенням їх від царства Божого.

Ласка Божа — це, за навчанням Тридентського собору, ласка, що не лише нищить гріх у душі чоловіка, але, залишаючись в ній як Божа властивість, просвічує душу з темноти гріха, робить її світлою, ясніючою Божим світлом.

Божою ласкою наповнюється душа чоловіка в Тайні Хрищення

«Створення Адама» (1508-1512), худ. Мікеланджело Буонарроті (1475-1564). Фреска на плафоні Сикстинської капели, (базиліка св. Петра, Ватикан)

осмислює своє буття, пізнає себе і всесвіт; вона планує, аналізує факти, заглядає в минуле, хоче проникнути в майбутнє; людина хоче збагнути свого Творця, сама творить світ, творить мистецтво тощо.

Душа людська є вічною. Бог вселяє її в людський зародок в момент зачаття і забирає її в нас під час тілесної смерті: «Якщо Він (Бог) візьме дух Свій до Себе, до Себе забере Своє дихання — всяке тіло зараз же загине, людина повернеться в порошок» (Йов. 34. 14-15). «І порошок повернеться у землю, звідки взявся, а дух відійде до Бога, що

і в Тайні Покаяння. Ці тайни змивають усяку пляму гріха і роблять душу чоловіка прибраною дитиною Божою, наслідником неба. «Хто повірить і охристіється — спасеться» (Мк. 16.16); «Кому відпу-

стите гріхи — відпустяться їм, кому ж затримаєте

— затримаються» (Ів. 20.23).

Без Божої ласки немає спасіння. Про це ми повинні пам'ятати завжди, особливо коли маємо на душі тяжкий гріх, який прирікає нашу душу на вічну смерть. Ніколи не відкладаймо сповідь на завтра.

Особливо дбаймо про наших рідних, близьких, які в хворобі йдуть на операцію чи в родильний дім, щоб усі вони вчасно приймали Тайну Покаяння, яка запевняє нам спасіння і життя вічне. Спасуючи тіло, в першу чергу спасаємо душу!

«ДЕНЬ» СВЯТОГО ВАЛЕНТИНА

Любов довготерпелива, любов лагідна; вона не заздрить; любов не чваниться, не надувається, не бешкетує, не шукає свого, не рветься до гніву, не задумує зла, не тішить, коли хтось чинить кривду, радіє правдою, все зносить, все вірить, усього надіється, все зносить терпеливо. Любов ніколи не минає!

1 Кор. 13, 4-8

Сьогодні словом «любов» прийнято називати багато речей, які нічого спільного з нею не мають. Вже античні філософи, розділяючи різні види любові, вкладали в них різний зміст.

Філі — любов дружня, приятельська. Ерос — любов пристрасна, любов між жінкою та чоловіком.

Агапе — любов найвища, божественна, яка не потребує ніяких фізичних проявів. Незважаючи на такий поділ, ніхто з них не вкладав у зміст любові чогось брудного і свавільного. Будь-які ж дії, що носили розпусний характер, у кращому випадку були поганськими ритуалами і ніхто не називав їх любов'ю.

Сьогоднішній світ спотворив поняття любові. Нині нею називають усяку нечистоту, яку колись називали гріхом содомським, перелюбом, скотолозтвом... Тож чи не варто над цим застановитися? Адже усе це нестримно напірає на нашу культуру, в якій, незважаючи на певні упадки, все ще зберігається нормальне поняття любові. Хтось сміє називати це природним, поверненням до «джерел», але якщо розсудити здоровим глуздом, то навіть тварини так не поведуться. Вони використовують всій потяг для того, щоб підтримувати існування свого виду. Людина ж придумала безліч методів, щоб нищити своє потомство, і називає це любов'ю.

Любов є Бог, каже апостол Павло. Любов свята, чиста, без пристрасі, без жодної плями. Усі прикмети любові Павло перераховує у зачитаному вище посланні до коринтян. Вона не має жодних проявів пристрасі, вона є мирною, тихою, лагідною і ніколи не проминає. Незважаючи на те, чи це — любов до друга, до коханої людини, до

дружини чи до самого Бога, вона завжди зберігає ті самі прикмети. Звичайно, вона різниться у своїх зовнішніх проявах, але останні завжди керуються тим, що лежить на серці людини. Тому людина, яка має справжню любов, керуючись вищими цінностями, ніколи не переступить рамок і завжди керуватиметься законом Бога, образ якого закладений у кожній людині без винятку.

Якщо ж звернутися до історичності постаті св. Валентина, то

дії «доброзичливців»? Чи не є це заклик до знецінення духовних вартостей і використання любові як інструменту своїх непогамовних пристрасей? Що спільного це має з Божою любов'ю і любов'ю святих, серед яких нехай буде і св. Валентин?

Застановляючись над цим питанням, пам'ятаймо завжди слова св. Павла: «Любов ніколи не минає». Свої справжні почуття ми не повинні виявляти лише в один день у році. Справжнє почуття любові —

не знайдемо жодних певних доказів, які можна було б вважати достовірними. Крім того, початок його почитання припадає лише на XIII сторіччя і виринає в традиції латинського обряду. Та завдяки різноманітним революціям дуже багато християнських свят (в тому числі — і св. Валентина) обросли новітнім мотлохом і стали просто антихристиянськими. Найгіршим прикладом цього є так званий «хелоувін».

Свято св. Валентина ввібрало у себе все те, що зараз прийнято називати «любов'ю», про яку говорилося вище, однак нині його перетворили у «свято» нечистоти і розпусти. Таким це свято й потрапило на Україну на початку 90-х років минулого століття. Мало того, що воно не має жодного духовного підґрунтя ні в східній християнській традиції, ні в традиції українській, то до цього всього воно принесло нам ще й спотворене поняття кохання та любові. Часто у день 14 лютого ми стаємо свідками акцій на кшталт безкоштовної роздачі презервативів. До чого спонукають такі

це стан, в якому людина перебуває постійно і завжди хоче виявляти це тому, до кого спрямовані її почуття. Почуття любові не може бути оформлене у вигляді договору двох сторін, де ставляться якісь умови. Справжня любов є безумовною; ми любимо когось просто так, без причини, бо коли починаємо вимагати свого, то це свідчить, що наші почуття не є справжніми, а носять корисливий характер.

Нехай кожний зокрема проаналізує стан справи і зробить висновок для себе особисто. Яка любов нам потрібна більше — егоїстична, викликана нашою нестриманістю і пристрасями, спрямована на задоволення наших бажань, чи любов чиста і непроминаюча, яка триває вічно, не шукає свого і все терпеливо зносить? І чи може нам в цьому допомогти чи перешкодити святкування дня св. Валентина, який має сумнівну історію та репутацію?

Василь УРБАНОВИЧ

МОВА - ДАР БОЖИЙ

21 лютого — міжнародний день рідної мови

У вас така мова бездоганна! Ви, мабуть, філолог, ~ почула нещодавно у львівському трамваї від поважного сивочолого пана.

Мені мало би бути приємно, а стало сумно. То що, виходить, чиста, не понівечена суржиком, не пересипана різним словесним мотлохом українська мова у славному Львові

— це дивина? І я мимоволі почала прислухатися до мови наших городян. І що ж? Чи не на кожному кроці

— «садик», «воздух», «получив», «коврик», «клубніка», «лікарства» (потрібно: садок, одержав, повітря, килимок, полуниця, ліки...). Ми кажемо «вибачаюся» за ро-

сійським аналогом «извиняюсь», тоді як українці мають говорити «перепрошую», «вибачте», «даруйте». Говоримо «не мішай мені дивитись телевизор», хоча мішають кашу, розчин тощо, а дивитися заважають. І таких прикладів можна навести сотні. Ми настільки звикли до суржика, що втратили відчуття рідної мови і аніскілочки не переймаємось цим. А між тим, засмічена мова — це майже те саме, що нечищені зуби чи недбалий одяг. Хіба людина, що поважає себе, це собі дозволить? У підлітків — суцільні «тіпа», «вабще», «кароче», «поняв», «любє», «блін»... До слова, доцент кафедри української мови Львівської політехніки

Олександра Захарків пропонує кваліфікувати оцей словесний мотлох як мовну ознаку покидьків суспільства, соціального «дна», як, утім, і матюки, які багато хто використовує «для зв'язки слів». А кандидат медичних наук, львів'янин Юрій Панишко вважає, що матюки завдають непоправної шкоди для духовного і фізичного здоров'я людини, недарма ж апостол Павло застерігав, щоб слово гниле не виходило з наших уст.

Мова — великий Божий дар. І калічити її різними покручами, недбало ставитися до неї ~ означає не цінувати цей Божий дарунок.

Сьогодні українську мову ніхто не забороняє. Чи буде вона рости і квітнути як пишний цвіт, чи її заглушать злісні бур'яни — залежить лише від нас.

Люба СОСЯК

ЛЮБОВ ЯК РЕАЛЬНИЙ ФАКТ

(Роздуми на весіллі)

Нещодавно був на весіллі у свого хрещеника. Молодим, як звикло, бажали, щастя, здоров'я, а уже опісля багатства, благополуччя, благ матеріальних. Іще я побажав, аби приймали себе такими, якими є, й не тратили роки, безцільно змагаючись — змінити свого партнера. В основі щастя лежить взаємна любов. Гадаю, таку аксіому ніхто не стане заперечувати. Любов, як і щастя — стан душі. Хоча на тому ж весіллі коли мовилося про любов, дуже багато людей кривились.

«Любов — це ілюзія, — відповідали глибокодумно (до речі, як старі, так і молоді). — У любов уже й школярі не вірять». Такі відповіді глибоко вразили мене й примусили узятись за перо. Саме зараз у храмі Пресвятої Євхаристії сімейні пари, що прожили у шлюбі чверть віку будуть урочисто й спільно відзначати своє свято. Бачили б ви, який це довгий список! Власне у цій групі я почув вислів, який до глибини душі мене зворушив:

— Слухай, я щиро позаздрив тобі коли почув, як твоя жінка у всьому тебе підтримує. Ти справді, щаслива людина, визнав керівникові туристичної групи, після спільно проведеного маршруту.

— Можливо, — скромно відповів батько трьох дорослих дітей, — на щастя не маю з чим порівнювати... Серце радіє. Скажіть комусь із тих людей, що усі ці роки, вони провели без любові, бо любов, це бачте, ілюзія. Гадаю, вони не будуть дуже запально й гаряче доводити вам, що помиляєтесь, мені мислиться, вас просто пошкодують... Бо усе ж для більшості (у тому я свято переконаний!), присутність любові, як і її відсутність є абсолютною реальністю. Це як зір, слух, зрештою, як талант — речі абсолютно реальні... Безруку чи безногу людину називають інвалідом, чи неповносправним, можемо їм лише поспівчувати. Так само й людині, яка не спізнала любові. Коли люди люблять, у їхній душі — рай! Але у людського щастя є злий зазидник, ми усі його добре знаємо, хоча волимо й не називати. Через друзів та найближчих подруг він намагається внести сум'яття у душі молодих. Або ж, демонструє свій «коронний номер» — пропонуючи закуштувати плід пізнання з дерева добра і зла. Тут можливі десятки варіантів; прикинемо на папері усі «плюси» і «мінуси» своїх обранців, зрівняємо з удатнішим вибором, твоїх друзів... Мета подібних витребеньків, теж дуже добре відома із третього розділу книги Буття, — посіяти сумнів. Дивує мене чому спрацьовує, ця усім відома класична схема! І це упродовж тисячоліть, бо нечистий цілком не надто розумний й вишуканий фантазер. «Почерк» його сталий й незмінний, а чомусь не впізнаємо...

Коли появиться сумнів, навіть лишень натяк на сумнів! — замість раю у душі маємо пекло... Пекло, бо любов вимагає абсолютної віри й не терпить жодних сумнівів й порівнянь. Варто людині повірити, що її щастя відносне, й воно тут же починає розповзатись й зникати мов фата моргана. Така у нього властивість й на то, як казав наш великий музикант, — нема ради!

Як бачимо, не лише в релігії, аби навіть засягти особистого щастя, щонайпершою необхідністю є непохитна віра. На якому ґрунті може виникнути тверда віра у молодого подружжя? На ґрунті чистоти й добротності. Іншими цнотами цей ґрунт не удобрюється. Насправді, хотів би почути, аби бодай хтось мені навів приклад, що щось путне виросло на основі багатого позашлюбного досвіду, короткотривалих зв'язків. Сам за життя такими прикладами не збагатився.

Якщо людям із таким досвідом й посміхнеться щастя, вони усе рівно у нього не повірять й своїми сумнівами й порівняннями розруйнують його.

У наш прагматичний час багато людей критерієм щастя добачають матеріальне благополуччя (здобує за будь-яку ціну!) Але ми, українці, цікаві люди, відсутність власного епосу ми заміняємо своїми досконалими приповідками. Однією з них безумовно, є: «із милим і у халабуді рай!», а б дозволив собі її продовжити; «із нелюбом і у палаці пекло».

Щастя, як Царство Небесне — у середині нас! Чим засіємо, як зрощуємо, такі й плоди пожнемо.

Юрій КИРИК

ЯК Я ВИБРАВ СОБІ ДРУЖИНУ

Стомившись від самотності, я твердо вирішив одружитись. Тим паче, що останнім часом мені часто траплялося на очі оголошення посередницького бюро «Амур». Безлічі людей бюро «Амур» допомогло щасливо одружитись. «Не відкладайте! Лише у нас широкий і самостійний вибір!!!»

Бюро перебувало в центрі міста. Глибоким поклоном зустрів мене гарненький хлопчик-паж, що стояв біля входу, вбраний у голубу уніформу з блискучими серцеподібними гудзиками. Елегантна дівчиця, що сиділа за низьким столиком, люб'язно усміхнувшись, взяла з мене 20 франків.

— А тепер, прошу вас, — прошебетала вона, — пройдіть до тієї кімнати. Там ознайомтеся з написами, що висять на дверях, і рушайте далі!.. Ваша доля, месє, тепер у ваших власних руках!..

Подякувавши Тй, я ступив до сусідньої кімнати. На протилежній стіні я побачив двоє дверей. На одних висіла табличка: «Дружина — на все життя», на других — «Чоловік — до могили!». Я, природно, увійшов у двері, що обіцяли «дружину на все життя»... Зайшов і знову побачив двоє дверей. На правих висіла табличка: «Блондинки», на лівих — «Брюнетки»... Мушу зізнатися, мені чомусь завжди більше подобались блондинки. Тому я відкрив двері праворуч — і знову опинився перед двома дверима! На лівих значилось: «Юні, чарівні дівчата», на правих — «Досвідчені зрілі жінки та вдови»... Самі розумієте, що мене потягло ліворуч. Переді мною, як і раніше, з'явилось двоє дверей. Але дилема була інша: «Стрункі, класичної будови тіла» або «Товстушки, з невеликими фізичними вадами». Довго я не роздумував: стрункість — велика річ, чи не так? Але у п'ятій кімнаті я не знайшов ані душі... Знову — двоє дверей і два написи: «З численною ріднею» і «Зовсім самотні». Мені хотілося, щоб моя майбутня дружина всю свою увагу і турботу приділяла лише мені одному і я рішуче попрямував до кімнати «зовсім самотніх».

Однак і ця кімната виявилась безлюдною. Я почував себе, ніби картоплина в сортувальній машині: переді мною вшосте маячило двоє дверей... Цього разу написи говорили про хазяйновитість майбутньої дружини. Один провіщав: «З охотою церує шкарпетки, шиє собі плаття, готує обіди», а другий попереджав: «Любить грати в бридж, хоче мати хатню робітницю...» Звичайно, ті, що «з охотою церують», взяли гору.

Я потягнув ручку дверей і вже не здивувався, знайшовши за ними ще двоє дверей. Мені починало навіть подобатись, що бюро «Амур» так ретельно класифікує кандидаток. Написи на дверях стосувались тут вже розумового розвитку та духовних чеснот наречених: «Благородна, чутлива простачка» і «Геніальна, живе найвищими духовними запитами». Вважаючи, що геніальності та найвищих духовних запитів у мене вистачить на двох, я ввійшов до дев'ятої кімнати. Праворуч висіла табличка: «Буде обожнювати свого чоловіка», ліворуч — «Хоче, щоб чоловік носив Гі на руках.» Дівчина, яка буде мене обожнювати? Вперед! Тільки в ті двері!.. В десятій кімнаті я знову побачив двоє дверей. Таблички пропонували вирішити важливе питання: «Багата, з хорошою квартирою» або: «Бідна, наче церковна миша». Ви, звичайно, вже здогадалися, які двері я обрав. Я відчинив їх, ступив і... опинився на вулиці.

Гарненький паж в голубій уніформі з блискучими серцеподібними гудзиками, що сидів біля виходу, мовчки вручив мені рожевого конверта. В ньому були люстерко і записка: «Перш, ніж пред'являти такі вимоги до майбутньої дружини, вам необхідно уважно й об'єктивно вивчити своє власне відображення в люстерку! З привітом — «Амур!»

Жан АНБЕР,
З книжки «Вам, молодята»

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У грудні святкують ювілеї:

30-річчя священства — о. Степан Кашук (23. 02)
25-річчя священства — о. Михайло Коваль (15. 02)
25-річчя священства — о. Ростислав Процик (10. 02)
10-річчя священства — о. Андрій Литвин (15. 02)
10-річчя священства — о. Василь Милькус (15. 02)
10-річчя священства — о. Роман Гринер (15. 02)
10-річчя священства — о. Роман Височанський (15. 02)
10-річчя священства — о. Юрій Воловецький (15. 02)

70-річчя уродин — о. Богдан Гнатисько (10. 02)
65-річчя уродин — о. Зиновій Павлиш (22. 02)
65-річчя уродин — о. Микола Кушнір (22. 02)
45-річчя уродин — о. Іван Галімурка (10. 02)
40-річчя уродин — о. Мирослав Притула (02. 02)

ПАРОХІЯНИ ХРАМУ СВ. ЮРІЯ М. ЯВОРОВА ЩИРОСЕРДЕЧНО ВІТАЮТЬ СВОГО ПАРОХА

о. БОГДАНА ГНАТИСЬКА

з 70-літтям

ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ПРИЙМІТЬ ВІД НАС, ВСЕЧЕСНІШИЙ ОТЧЕ, СЛОВА ЩИРОЇ ВДЯЧНОСТІ ЗА ВАШЕ СЛУЖІННЯ НА НАШІЙ ПАРОХІЇ, ЗА ВСІ ВАШІ СТАРАННЯ І ТРУДИ, ЗА ТЕ, ЩО РЕВНО НАВЧАЄТЕ НАС ТА НАШИХ ДІТЕЙ. У ВАШІЙ ОСОБІ МИ ПІЗНАЛИ ПРАВДИВУ ГІДНІСТЬ ХРИСТОВОГО СВЯЩЕНСТВА.

БАЖАЄМО ВАМ ВІД БОГА ЛЮБОВІ, ВІД ЦЕРКВИ - ПОВАРИ, ВІД ЛЮДЕЙ - І ПОШАНИ. ХАЙ ВСЕМИЛОСТИВИЙ ГОСПОДЬ ЗАВЖДИ ТРИМАЄ ВАС У СВОЇЙ ОПСЦІ, А МАТІР БОЖА ХАЙ БЕРЕЖЕ ВАС ВІД ВСІЯКОЇ НАПАСТІ І БІДИ, ЩАСТЯ ВАМ І ЗДОРОВ'Я НА МНОГІІ ЛІТА!

ЧИ НЕ ВПІЗНАЄМО СЕБЕ?

Один чоловік, який любив у неділю зранку довше поспати, завжди говорив до своєї дружини:

— Піди до церкви на Службу Божу за мене і за себе.

Але якось вночі приснилося йому, що вони обоє з жінкою померли одночасно і стали перед брамою неба, їх зустрів св. Петро і спитав:

— Чи ви пан і пані Сміт?

Вони обоє ствердно кивнули головою.

— Чудово! Хай пані Сміт увійде сама за вас обох, сказав святий.

Поль Дж. ВОРТОН "Історії та притчі"

(Продовження, початок у попередніх числах «Мети»)

53. Як відомо, старозавітні священники приносили жертву всепалення. Заперечуючи потребу приносити жертву священниками тепер, свідки Єгови говорять про те, що «набридли Бокові всепалення і кадження».

Наведені слова стосуються якраз до старозавітніх жертвоприношень, і то не до всіх. Господь картає окремих нерадивих священників, котрі спотворили сенс жертвоприношення, і через те така жертва не є Богові милою. На відміну від Старого Завіту, тепер священники приносять безкровну жертву, котру започаткував сам Ісус Христос, «ставши Архиєреєм повіки за чином Мелхиседека» (Єв. 7,17)

54. Але чому змінилася сама форма жертвоприношення?

Про це говорить св. апостол Павло: «Якби, отже, досконалість була через левітське священство, під яким народ одержав закон, то яка була б іще потреба з'являтися іншому священникові, за чином Мелхиседека, — священникові, що не звався б за чином Арона? Бо як міняється священство, конче міняється і закон» (Єв. 7, 11-12), Можемо зробити висновок, що старозавітнє священство — як прообраз священства новозавітного — не було досконале.

Очевидно, що було недосконалим і жертвоприношення.

55. Чи можемо ствердити, що Жертва, яку чинить новозавітній священник, є досконалою?

Найперше мусимо погодитись, що найдосконалішу Жертву Тіла і Крови приніс сам Ісус Христос на хресному жертovníку: «Бо коли кров волів і козлів та попіл із телиці як покropить нечистих, освячує, даючи їм чистоту тіла, — то скільки більше Кров Христа, який Духом вічним приніс Себе Самого Богові непорочним, очистить наше сумління від мертвих діл, на служіння Богові живому!» (Єв.9, 13-14). Тому як Жертва Христова на хресті є досконалою, так і Безкровна Жертва, що її приносять священники, також є досконалою.

56. А хто наділив священників правом приносити Безкровну Жертву?

Безкровну Жертву Нового Завіту започаткував на Тайній Вечері Ісус Христос: «Господь Ісус тієї ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши

подяку, розламав і сказав: «Це — Моє Тіло, воно за вас дається. Це робить на Мій спомин». Так само й чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша — Новий Завіт у Моїй Крові. Робить це кожний раз, коли будете пити, на Мій спомин. Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде» (I Кор. 11, 23-26). У той спосіб Христос поручає так чинити апостолам, а вже від них це право успадкували єпископи і священники.

57. А чому Ісус Христос обрав якраз хліб і вино У книзі Буття читаємо: «А Мелхиседек, цар Салему, виніс хліб і вино — він був священник Бога Всевишнього» (Бут. 14,18). Отож, Мелхиседек, будучи священником, жертвував хліб і вино. Очевидно, що і Христос, ставши Первосвященником за чином Мелхиседека, взяв для Безкровної Жертви також хліб і вино. Саме пшеничний хліб і виноградне вино є матерією для Безкровної Жертви, якої не визнають свідки Єгови.

Свідоцтво про реєстрацію: серія КВ 4266

Над випуском працювали:
Головний редактор: о. Іван Галімурка,
Заступник редактора: Вячеслав Чижевський,
Літературний редактор: Святослав СМУК,
Технічний редактор: Василь УРБАНОВИЧ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
79016, площа Кропивницького, 1,
церква свв. Ольги і Єлизавети.
тел. (0322) 233-40-73;
e-mail: meta_ugcc@yahoo.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Друк: Друкарня газети «Армія України»
Тираж: 5000
Замовл.